

Jacqueline Wilsonová

Tetovaná mama

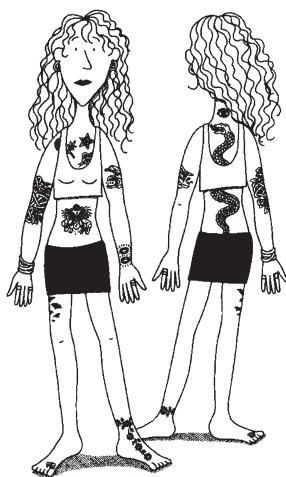
Ilustroval Nick Sharratt

TETOVANÁ MAMA

Jacqueline Wilsonová

TETOVANÁ MAMA

Ilustroval Nick Sharratt

slovar

***Pre Ginu a Murraya
a ešte
Carolinu a Georginu***

Text © 1999 by Jacqueline Wilson
Illustrations © 1999 by Nick Sharrat
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2005, 2018
Translation © Katarína Rybková 2005, 2018

Z anglického originálu Jacqueline Wilson: The Illustrated Mum,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Corgi Books, 1999, Great Britain,
preložila Katarína Rybková.

Zodpovedná redaktorka Daniela Marsinová ml.
Editorka Dáša Jajcayová
Sadzba a zalomenie Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-3389-3

www.slovart.sk

Astrid začalo opäť šibať na narodeniny. Nova si spomenula, že v ten deň býva zväčša sklúčená, a tak sme sa ju zo všetkých síl usilovali rozveseliť. Nova vyrobila nádherné veľké blahoželenie v tvare astry. Na jej vyfarbenie vymýňala celú pomarančovú fixku. Potom naň nakreslila špeciálnym perom s trblietkami dve žiarivé strieborné trojky a krásnym ozdobným písmom napísala „Všetko najlepšie k narodeninám“. V ôsmej triede majú krasopis a Nova píše fakt nádherne.

Ja ešte vždy chodím na prvý stupeň a škriabem ako kocúr, tak som jej radšej vyrobila blahoželenie bez slov. Pretože Astrid mala tridsaťtri rokov, rozhodla som sa, že na ňom bude tridsaťtri vecí, ktoré má najradšej. Nakreslila som Mickyho (jakživ som ho nevidela, ale Astrid nám ho veľa-

krát opísala), Novu a seba. Doprostred som umiestnila tetovací salón Dúha, hostinec U Viktórie a klub Noční vtáci. Okraj som skrášlila obrázkami Londýna, morského pobrežia a neba s hviezdami. Takmer celý papier bol už zaplnený, ale podarilo sa mi tam napchať ešte CD prehrávač s množstvom cédečok skupiny Smaragdové mesto, topánky na vysokých podpätkoch, bikiny, džínsy, tričká rozličných farieb a veľa prsteňov, náramkov a náušníc.

Potom sa mi minuli nápady a papier začínal byť od častého gumovania na niektorých miestach vyšúchaný, a tak som sa radšej dala do vyfarbovania. Chcela som celé blahoželenie obrúbiť astrami, ale Nova už vypísala pomarančovú fixku, a tak som namiesto nich nakreslila ruže a vyfarbila som ich krvavočervenou farbou. Červené ruže znamenajú lásku. Astrid si potrpí na symboly, dúfala som, že to pochopí. Na zadnú stranu som nakreslila veľký veniec červených ruží, ktorý predstavoval strašne veľa lásky, a podpísala som sa.

Dali sme Astrid aj darčeky. Nova objavila na blšom trhu remixovanú verziu najväčších hitov Smaragdového mesta iba za dve libry. Ja som jej kúpila ligotavú sponku do vlasov, zelenú, aby jej ladila s očami. Dokonca sme zohnali aj zelený hodvábný baliaci papier a zelenú saténovú stužku na previazanie.

„Myslíš, že sa jej bude páčiť?“ spýtala som sa Novy.

„Jasné,“ odvetila. Chytila sponku a otvorila ju, takže plastové hroty štipca vyzerali ako zuby. „Som super darček,“ prehovorila zmeneným hlasom namiesto sponky a potom ma ňou uhryzla do nosa.

Astrid nás obidve tuho objala, povedala, že sme jej miláčikovia, ale veľké zelené oči sa jej zaliali slzami.

„Tak prečo potom plačeš?“ spýtala som sa.
„Plače, pretože je šťastná,“ vysvetlila Nova.
„Nemám pravdu, Astrid?“

„Hm,“ Astrid prudko potiahla nosom a opakom ruky si utrela oči. Triasla sa, ale podarilo sa jej usmiať. „Vidíš, už neplačem, Del. V poriadku?“

Nič nebolo v poriadku. Celý deň fňukala. Plakala, keď počúvala cédečko Smaragdového mesta, lebo jej to pripomenulo staré časy. Plakala, keď som jej vymýšľala zvláštny účes a vlasy zapletené do zložitého vrkoča som jej zopla na temene novou zelenou sponkou.

„Panebože, pozri sa na môj krk. Robia sa mi na ňom vrásky,“ povzdychla si. Ustarostene sa dotkla napätej bielej pokožky, hoci sme ju usilovne presviedčali, že nemá pravdu. „Vyzerám strašne stará.“

„Vôbec nie si stará. Si mladá,“ vyhlásila Nova.

„Tridsaťtri,“ zakvílila Astrid. „Nemusela si to napísať tak nápadne rovno doprostred blahoželaní, zlatko. Nemôžem tomu uveriť, že mám tridsaťtri rokov. Vedeli ste, že toľko mal Ježiš, keď zomrel?“

Astrid sa vyzná v Biblii, pretože kedysi bývala v cirkevnom sirotinci.

„Tridsaťtri,“ mrmlala ďalej. „Aj on robil, čo mohol. Mal rád deti, mal rád padlé ženy, zastával sa všetkých odlišných. Bol super. A čo s ním urobili? Pribili ho na kríž a umučili.“

„Astrid,“ povedala Nova ostro. „Pozri sa na Delino blahoželanie.“

„Áno, zlatko, je chutné,“ odvetila. Potom naň vrhla pohľad. „Čo to má byť?“

„Nič, je to hlúposť. Taká motanica,“ zajachtala som.

„Sú tam nakreslené veci, ktoré máš najradšej,“ vysvetľovala jej Nova.

„To je úžasné,“ povedala Astrid a uprela naň zrak. Potom sa opäť rozplakala.

„Astrid!“

„Mrzí ma to, ale je mi z toho nanič. Len sa pozri na tú krčmu, topánky na vysokých podpätkoch, sexi tričká! To nie sú veci, ktoré patria k mamkám. Del mala nakresliť... neviem čo... mačiatko a pekné šaty a obchodný dom Marks a Spencer. To majú rady mamy.“

„Ty to nemáš rada a si moja mama,“ povedala som.

„Del to blahoželanie vyrábala celé hodiny!“ vybuchla Nova a tvár jej očervenela.

„Viem, viem, je milé. Ved' som to už povedala. Som beznádejný prípad. Nechápete, čo vám hovorím?“ Astrid opäť potiahla nosom. „Poďme sa naraňkovať. Môžem dostať tortu už teraz? Torta na raňajky! To je skvelý nápad, nemyslíte, dievčatá?“

Vyvalili sme na ňu oči.

„Nemáme pre teba tortu,“ odvetila Nova. „Veľmi dobre to vieš. Pýtali sme sa ťa, či chceš tortu, a ty si povedala, že o ňu nestojíš. Nepamätáš sa?“

„Nie,“ odvetila Astrid s neprítomným výrazom.

Niekoľkokrát nás dôrazne upozornila, aby sme jej nekupovali tortu, pretože určite pribrala, z polevy by ju rozboleli zuby a navyše, torty na narodeniny nemá rada.

„Zbožňujem narodeninové torty,“ vyhlásila Astrid. „Vždy predsa mávam tortu. Viete, ako veľa to pre mňa znamená, pretože keď som bola malá, nikdy som nijakú nedostala. Ani som nemala oslavu. Veľmi ma mrzí, že vy dve nikdy na narodeniny nechcete usporiadať doma poriadnu párty a radšej idete do nejakého hlúpeho podniku ako Laser Quest alebo McDonald.“

„Nie sú hlúpe,“ bránila som sa. Novu pozývali na veľa osláv, ale ja som ešte nikdy nebola na párty u McDonalda a nikto ma nepozval ani do Laser Questu. Dúfala som, že možno budem mať kopu kamarátov, keď začnem chodiť na druhý stupeň. S deckami z našej triedy sa nekamarátim. Niežeby som túžila ísť na nejakú ich oslavu. Nekamarátila by som sa s nikým z tej bandy ani za nič na svete. Teda možno okrem Tashe.

„Fajn. Fajn, idem ti kúpiť tortu,“ vyhlásila Nova. „U Marksa a Spencera v sobotu ráno otvárajú zavčas. Nikam medzitým neodíd.“

Vzala si nákupnú tašku, vyrútila sa von a zatresla za sebou dvere.

„Hnevá sa na mňa,“ povedala Astrid.

„Nie, nehnevá. Len ti šla kúpiť tortu,“ odvetila som.

„Mám to s tebou kríž,“ mrmlala zachmúrene Astrid. „Tak to vravievali v domove. ‚Mám to s tebou kríž, Astrid.‘ Tá stará rašpľa mi vždy strčila nos až do ksichtu a oči mala tak blízko pri mojich, že sa jej skoro prekrížili. ‚Mám to s tebou kríž,‘ vravievala a prskala mi do tváre sliny. Bola zlá. Nikdy nás nebila. Vedela, že to je zakázané, ale človek priam cítil, ako strašne po tom túži. Vravievala nám hnusné veci. Mám to s tebou kríž.“

„Astrid.“ Nevedela som, čo jej mám na to povedať. Vždy som sa trochu bála, keď takto rozprávala, keď si rýchlo mrmlala popod nos, opakovala slová. Modlila som sa, aby sa Nova čo najrýchlejšie vrátila.

„Mám to s tebou kríž! Krížom-krážom a je z toho krížovka!“

Zachichotala som sa pre prípad, že to Astrid myslela ako žart. Zatvárila sa prekvapene.

„V škole občas lúštíme krížovky,“ povedala som rýchlo. „Zväčša mi nevyjdú. Nejde mi hláskovanie a podobné veci, som beznádejný prípad.“

„Ja tiež,“ pridala sa Astrid. „Nenávidela som školu. Vždy som tam mala problémy.“

„Hm... som na tom rovnako,“ odvetila som a dúfala som, že sa Astrid už cíti lepšie. Umierala som od hladu. Vzala som si zopár suchých kuku-

ričných lupienkov, aby som sa aspoň trochu nasýtila. Aj Astrid si nabrala.

„Nova je pritom múdra,“ pokračovala som. „Odkedy chodí na druhý stupeň, je ešte múdrejšia. Má bystrú hlavu.“

„Hej. Očividne sa podala na svojho otca,“ povedala Astrid. „Micky bol najmúdrejší chlap, akého som kedy poznala. Tvorivý, umelecky založený, a pritom chytrý. Nikdy sa nedal od nikoho napáliť.“

„Škoda, že nie je aj mojím otcom,“ utrúsila som.

Astrid ma súcitne potľapkala.

„To nič, hlavne že mám mamu, ako si ty,“ vyhrkla som, aby som ju potešila, ale to ju opäť rozplakalo.

„Čo som to za neužitočnú, hlúpu matku?“ zavzlykala.

„Si najlepšia mama na svete. Prosím ťa, neplač zase. Budeš mať červené oči.“

„Červené oči, vráskavý krk, ufňukaná nálada. Pekná troska! Čím sa môžem popýšiť na svoje tridsiate tretie narodeniny? Okrem vás, mojich zlatých dievčat. Čo by si o mne pomyslel Micky, keby sa teraz vrátil? Vždy tvrdil, že mám úžasné schopnosti, a napriek tomu som nič nedokázala.“

„Robíš strašne veľa vecí. Maľuješ a šíješ nádherné šaty a tancuješ a pracuješ v tetovacom salóne a... a...“

„Keď teraz neurobím niečo so svojím životom, tak to už neurobím nikdy. Strašne rýchlo starnem. Keby sa tak vrátil Micky! S ním som bola celkom iný človek. Cítila som sa pri ňom tak...“
Zatrepotala vo vzduchu chudými rukami a náramky jej zacengali. „Neviem nájsť tie správne slová. Pod' sem, Del.“

Pritiahla si ma k sebe. Pritúlila som sa k nej a vdychovala som jej čarovnú pižmovú vôňu. Hodvábne červené vlasy ma štekli. Hladkala som ich a prepúšťala som si ich pomedzi prsty.

„Treba ti zafarbiť korienky a máš zopár rozstrapkaných končekov. Zastrihnem ti ich, ak chceš.“

„Ešte vždy túžiš byť kaderníčkou, Del?“

„Jasné,“ potvrdila som a prstami som napodobila strihanie.

„Pamätám sa, ako si ostrihala dohola svoju Barbie,“ povedala Astrid.

„Áno, aj Novinu. Takmer ma zabila.“

„Ach, vy dievčatá. Aj ja by som chcela mať sestru.“

„Veď si ako naša staršia sestra!“

„Cítim, že stojím na križovatke svojho života, Del. Kríž. Počuj, niečo mi napadlo. Čo keby som si dala vytetovať kríž?“

„Už nemáš veľa voľného miesta,“ pohladkala som jej vyzdobené ruky.

Astrid sa obzerala, obkukovala sa z jednej aj z druhej strany.

„A čo tu na lakti? Jasné! Kríž sa mi z neho potiahne na obidve strany. Potrebujem kúsok papiera.“ Použila zadnú stranu môjho blahoželania, ale neprekážalo mi to. Kreslila rýchlo, v sústredení si hrýzla dolnú peru. Nakukovala som jej cez plece.

„Nádherne kreslíš,“ vzdychla som túžobne.

Ruka sa jej ešte vždy triasla, ale keď načrtávala elegantný keltský kríž, okolo ktorého sa ovíjali ruže a brečtan, linka kresby bola rovná a plynulá.

„Ruže,“ povedala a pozrela sa na mňa. „Ako tie na tvojom blahoželaní, Del.“

Zaplavila ma nesmierna hrdosť. Lenže zároveň aj obavy. Vedela som, čo povie Nova.

„Je to pekný obrázok,“ poznamenala som. „Čo keby zostal iba na papieri? Dáme ho zarámovat' a môžeš si ho zavesiť nad posteľ.“

„Chcem ho mať na tele,“ vyhlásila Astrid a oči sa jej zeleno ligotali. „Ktovie, či má Steve na predpoludnie objednaného nejakého zákazníka. Už sa nemôžem dočkať! Prinútim ho, aby mi vytetoval obrisy hneď teraz! Bude to môj mimoriadny dar na narodeniny.“ Vyskočila. „Tak pod!“

„Lenže Nova ti šla kúpiť tortu!“

„Och!“ Sklamane zmraštila tvár. „Máš pravdu. No tak, Nova, hod' kostrou! Kde je tak dlho? Prečo musela ísť akurát teraz po tortu?“

To bolo od Astrid také nespravodlivé, že som sa jej nemohla pozrieť do očí. Podobné veci však

robievala vždy, keď bola v takomto horúčkovitom stave. Vedela som, že by som sa mala zastať Novy a povedať Astrid, že to od nej nie je fér, ale nedokázala som to. Bola som šťastná, že som s ňou osamote.

Nove trvalo celé veky, kým sa vrátila. Astrid sa prechádzala po byte v topánkach na vysokých podpätkoch, dramaticky vzdychala a pozerala sa na hodiny. Keď sa Nova konečne vrátila a na vystretých rukách opatrne niesla plastovú tašku, Astrid sa musela zo všetkých síl ovládať, aby nevybuchla.

„Nova! Kde si tak dlho, zlatko!“

„Prepáč. Bolo tam strašne veľa ľudí. Naspäť som musela ísť opatrne, aby som tortu nerozpučila. Dúfam, že ti bude chutiť. Nevedela som, či mám kúpiť ovocnú alebo piškótovú. Nakoniec som vzala piškótovú, lebo bola lacnejšia... Alebo si chcela radšej ovocnú?“

„To je jedno,“ prehodila Astrid ľahostajne. „Tak sa do nej dajme.“

Vytiahla tortu zo škatule a ani sa na ňu poriadne nepozrela. Dokonca ju ani nevyložila na podnos. Našla v zásuvke ostrý nôž a chystala sa ju rozkrojiť.

„Musíš si niečo želať!“ zvolala Nova.

Astrid nadvihla obočie, ale zatvorila oči a v duchu odriekala želanie. Nemuseli sme sa jej pýtať aké. Videla som, ako jej pery nečujne vyslovili „Micky“. Potom bleskovo nakrájala tortu a svoju

porciu hltala tak rýchlo, až jej z úst na všetky strany padali omrvinky.

„Čo sa tak ponáhľaš?“ spýtala sa Nova.

Prestala som jesť.

„Chcem chytiť Steva skôr, ako mu prídu prví zákazníci. Práve som si navrhla najúžasnejšie symbolické tetovanie,“ odvetila Astrid.

„Nie!“ skríkla Nova. „Ďalšie už nie! Sľúbila si mi to!“

„Ale toto je super, miláčik! Kríž, pretože sa nachádzam na križovatke. Pozri!“ Astrid jej zakývala pred očami svojím nákrešom.

„Zničila si Delino blahoželenie,“ vykrikla Nova.

„Nie, nezničila,“ vyhrkla som rýchlo.

„Tvrdila si, že je nenormálne a smiešne dávať sa stále znovu a znovu tetovať. Povedala si, že si našetríš na laserové ošetrovanie a všetky obrázky si dáš odstrániť. Povedala si to!“ kričala Nova čoraz hlasnejšie.

„Povedala som strašne veľa vecí, len aby som ti urobila radosť, zlatko. Všetky svoje kresby zbožňujem. Strašne veľa pre mňa znamenajú. Vďaka nim mám pocit, že niečo znamenám.“

„Vďaka nim vyzeráš ako nejaká bláznivá cirku-santka,“ skríkla Nova.

Nastalo hrobové ticho. Šokovane a zahanbene sme s Astrid zízali jedna na druhú, nemohli sme uveriť tomu, čo Nova povedala. Dokonca aj ona sama bola ohromená.

„No dobre, tak som bláznivá,“ pripustila Astrid roztraseným hlasom. „Je mi to fuk. Nemusím sa prispôsobovať tvojmu úzkoprsému pohľadu na spoločnosť, Nova. Vždy som si žila svojím životom na jej okraji.“

„Znie to ako z nejakého staromódneho filmu. Prečo sa nemôžeš správať *normálne*?“

„Nechcem sa správať normálne,“ odvrkla Astrid. „Nechápem, prečo si sa odrazu do mňa tak pustila. Čo sa ti stalo, Nova?“

„Možno dospievam. Kedy dospeješ ty, Astrid?“ Chytila svoj kus torty a rozdrobila ho na malé kúsky. Potom si utrela ruky a zavrela sa do našej izby.

S Astrid sme sa na seba pozreli. Usilovala sa predstierať, že jej to je jedno. Položila si ruku na hlavu, akoby si ju chcela udržať pokope.

„Čo mám urobiť?“ zašepkala.

„Nova to v skutočnosti tak nemyslela,“ povedala som. „Len sa naštvála, lebo sa nazdávala, že sa ti nepáči torta.“

„Viem, čo si myslí o tetovaní, ale ja ten kríž chcem, Del!“

Bezmocne som pokrčila plecami. Nova odjakživa hovorila Astrid, čo má robiť. Ja som to nevedela.

„Bude to vyzeráť fantasticky, o tom ani najmenej nepochybujem,“ vyhlásila Astrid. „Musím vyraziť hneď, lebo potom Steve nebude mať čas. Ideš so mnou?“

Zaváhala som. Nebola som ako Nova, ktorá odmietla čo len vkročiť do tetovacieho salónu Dúha. Mne pripadal úžasný, hoci niektorí návštevníci mi občas naháňali strach. Aj sám Steve bol hrôzostrašný – mal ligotavú holú hlavu, dlhú bradu a špicatý jazyk na konci prepichnutý pírsingom. Nenávidela som pohľad na striebro prebleskujúce v jeho ústach. Vedel to a vždy, keď ma zbadal, zatrepotal na mňa jazykom.

„Prosím ťa,“ nástojila Astrid. „Potrebujem ťa. Bude to bolieť.“

„Vravela si, že to skoro vôbec nebolí.“

„Na lakti bude. Na kĺbe je to vždy bolestivé.“

„Tak prečo...“

„Bude to cennejšie, keď pre to budem musieť trpieť,“ povedala Astrid.

„To je hlúpe,“ vyhrkla som.

„Potrebujem ťa, aby som sa ťa mohla držať za ruku a aby som bola statočná,“ pokračovala Astrid. „Ak nepôjdeš, môže mi z toho šibnúť a prinútim Steva, aby mi vytetoval kríž na tvár. Od čela cez nos na obe líca.“ Potom pokrútila hlavou. „Och, Del, iba žartujem.“

Nebola som si tým istá. Keď sa Astrid nachádzala v takomto stave, je schopná v okamihu urobiť hocikaké bláznovstvo. Možno ma naozaj potrebuje mať so sebou. Bála som sa, ale zároveň som sa cítila dospelá a dôležitá. Potrebuje mňa, a nie Novu.

A práve kvôli Nove sa ma zmocnil nepríjemný pocit.

„Tak pod', Del,“ súrila ma Astrid, ktorá zúfalo túžila vypadnúť.

„Počkaj chvíľku,“ povedala som a zamierila som do našej izby.

Zaváhala som a potom som zaklopala, pre prípad, že by Nova plakala a nechcela by, aby som to videla. Neodpovedala. Opatrne som nakukla dnu. Sedela na kraji postele so zaťatými päsťami položenými na kolenách. Tvár jej zakrývali dlhé vlasy.

„Nova? Chce, aby som šla s ňou.“

Nova pokrčila plecami, akoby sa jej to netýkalo.

„Možno tam už Steve bude mať nejakého zákazníka,“ utešovala som nás obe. „Potom jej to nebude môcť urobiť. Alebo si to Astrid medzitým rozmyslí. Vieš, aká je.“

„Viem, aká je,“ vyslovila Nova pomaly. Aj zuby mala zaťaté.

„Nova?“

„Prestaň vyblákovat' moje meno, rozčuluje ma to.“

„Nahneváš sa, ak s ňou pôjdem? Bude to lepšie, nie?“

„Rob si, čo chceš.“

„Nemôžeš ísť aj ty?“

Nova na mňa pozrela zničujúcim pohľadom. „K tomu idiotskému podniku sa v živote nepriblížim.“